

A fehér hattyú, aki feketének képzeli magát

Kabai Lórántnak

*10 év után tudod-e jobban érezni magad Budapesten,
mint mikor pénteken egy buli után hazaindulsz az utolsó metróval,
az Örs vezérre berobogsz, az Aktuális kedvencek pörög, ritmusra
galoppozol le a lépcsőn, és az üres aluljáróban a Pumped up kicksre
táncolsz át az IKEA-ig, ha elég ügyes lennél még, szaltóznál is.
Tudod, hogy vár valaki otthon.*

*Ennyit lehet kihozni ebből a városból, de ennyit ki lehet.
Van olyan nagy, hogy a nyomorult életünk elég kicsinek és jelentéktelennek tűnjön,
és ne csak a saját fájdalmunk visszahangozza a pusztát,
hanem kakofón legyen a betonbirodalom.
El lehet bújni mások sikolya mögé, magunknak pedig boldogságot vásárolni:
hiszen ez egy világváros. Sokféle termék elérhető.*

*Egyszer egy ilyen estén azt mondtam neked, hogy ha én lennék a miniszterelnök,
akkor lenne állása a filozófusoknak.
Egy hatalmas gyár, ami a Bólyi Ipartelepen el is férne,
reggel nyolctól délután négyig 5000 filozófus dolgozna azon,
hogy meglegyen: mi az élet értelme.
Jó fizetések, nincs home office, gyümölcsnap viszont van.
Valami csak kisülne belőle.*

*Röhögve azt kérdezted, hogy mi ez a beteges hajlam,
minden probléma után egy gyárat építeni.
Ha megvan az élet értelme, majd felszáll a fehér füst a gyárkéményen,
utcaból Bólyon a Hősök terén, fürdünk a szökőkútban,
feleltem lelkesen –*

*Vannak dolgok, amiket jobb nem tudni – szakítottál félbe.
Kikértél még egy sört, én pedig sosem hoztam szóba többé
a filozófusgyárat, pláne nem az élet értelmét.
Jobb a békeség.
Maróan hozzátetted: Kamilla, a szökőkútban úszkálni
anélkül is lehet, hogy tudnád a választ,
és végső soron te ezt szeretnéd, hogy jólessen a víz.*

*Azért néha eszembe jut, főleg mikor áttáncolom az aluljárót,
hogy ha ezt az évet elmesélhetném valakinek, aki már nem láthatja,
te lennél az, mesterem: ringanánk a fagyizóval szemben a szökőkútban,
nem kellene tudnunk az élet értelméről semmit,
csak mondanám, mondanám neked, reggeltől estig, hogy képzeld, beszarsz,
aláírták azt a kegyelmi kérvényt, onnan indult az egész,
és előjött a miniszter férje és –
lehet, hogy lesz még Magyarország, talán lesz.
Talán igen, talán nem, felelnéd mosolyogva,
te híresen illúziótlan hattyú.*